

[Nielsen Mann.]

absolut uønskeligt. I endnu højere Grad synes jeg, det gælder med Hensyn til Ændringen af § 34, der omhandler Tjenestehuse og Brugen af disse. Allerede Lovforslagets oprindelige Affattelse af denne Paragraf var efter min Mening utilfredsstillende, men efter Behandlingen i Folketinget er den blevet ringere endnu, synes jeg. Man maa huske paa, hvad det er for Tjenestehuse, det i Praksis drejer sig om. Det er jo særlig Huse til Brug for Fodermestre, gifte Staldkarle o. s. v., og naar Ejeren er uden Skyld i, at Tjenesteforholdet opfører, saa er det, synes jeg, haardt nok, at han ikke maa disponere over sit Hus til Efterfølgeren i Tjenesten. Og værre bliver det, naar ifølge den foretagne Ændring ikke engang forbryderisk Mishandling af Besætningen o. lign. er nok til, at Ejeren kan blive fri for at have Forbryderen boende. Man maa huske paa, at der ofte er Tale om Bolig paa selve Gaarden eller i umiddelbar Nærhed af Gaarden. Vi er alle sammen enige om, at hvis Husbonden har Uret, stiller Sagen sig ganske anderledes. Man kan maaske sige, at en saadan Familie ikke uden videre bør kunne sættes paa Gaden, og det kan være rigtigt for saa vidt at have en vis Medlidenhed med Familien, men saa maa det være det offentlige, der har en Pligt til at sørge for Bolig til den paagældende Familie, i Stedet for Husbonden, som er blevet forurettet.

Der kan være enkelte andre Ting i Lovforslaget, som vi ikke er helt tilfredse med, men det maa jeg anse for mindre væsentligt. Den væsentligste Anke, vi har at fremføre imod Lovforslaget, er en Fagforeringsparagraf som den, der findes ogsaa her, en Paragraf, der giver en Fortrinsstilling til dem, som har forsikret sig imod Arbejdsløshed; ikke alene ved Antagelse af Folk til Opførelse af Bygninger, men ogsaa ved Valget blandt Ansøgere til disse Huse skal der altsaa tages et saadant Hensyn. Under Behandlingen af Lovforslaget om mindre Landbrug gjorde mit Partis Ordfører, det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Bækgaard), opmærksom paa, at der var Fare for, at det kunde ende med, at ogsaa Ansøgere til Statshusmandsbrug skulde være arbejdsløshedsforsikrede. Ja, vi er kommet i den Situation ved dette Lovforslags Fore-

læggelse, at Ansøgere, som er arbejdsløshedsforsikrede, skal favoriseres, og selv om ogsaa dette Krav staar paa en mere subsidiær Plads, selv om andre Krav stilles forinden, kan man dog sikkert regne med, at der bliver saa mange Ansøgere, at der skal en Udvælgelse til, og at der saaledes bliver Tale om, at de arbejdsløshedsforsikrede i alle Tilfælde vil blive foretrukket. Jeg synes, at det sidste Krav, som stilles til Ansøgeren, at han skal have sammensparet et efter hans Forhold, Familiens Størrelse, hans Familiemedlemmers Indtægt m. v., antageligt Beløb, burde sættes længere frem i Rækken. Det har altid været saadan, bør sikkert ogsaa altid blive det, at de, der har vist sig mest sparsommelige, som har vist, at de er villige til selv at gøre noget for at faa eget Hjem, foretrakkes.

Endelig vil jeg gerne rette det Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister — det blev ogsaa rettet under Behandlingen af Lovforslaget om mindre Landbrug —, hvad der forstaas ved Udtrykket i § 23, 2det Punktum: „Som Haandværksmestre kan kun antages Mestre med betryggende haandværksmæssig Uddannelse.“ Hvis Udtrykket nemlig skal forstaas saadan, at haandværksmæssig Uddannelse skal være afgørende, synes jeg ikke, det er rigtigt. Jeg har set Tilfælde, hvor det nok kunde være nødvendigt, at Amtskommissionen har et vist Indseende med, at Arkitekten skyder nogle ud, som giver Tilbud om Opførelse af Bygninger, ikke væsentlig fordi de mangler haandværksmæssig Uddannelse, men mere paa Grund af, at Amtskommissionen og Arkitekten gennem Samarbejde i flere Aar har haft Lejlighed til at erfare, at vedkommende Entreprenør maaske sparer for meget paa Materialet og opfører Bygninger, der er for daarlige. Men det har intet med haandværksmæssig Uddannelse at gøre.

Skønt vi saaledes har væsentlige Anker mod Forslaget, vil vi dog gerne være med til at gennemføre det, hvis Regeringspartierne vil tage Hensyn til de Anker, her er fremført, som vi finder rimelige, og vi vil gerne medvirke til gennem en Udvalgsbehandling at forsøge at naa til Enighed om Lovforslaget, fordi vi mener, der ligger en stor Opgave her, saa stor, at man burde lægge de smaa — maaske store — Strids-spørgsmaal, som skiller, til Side.